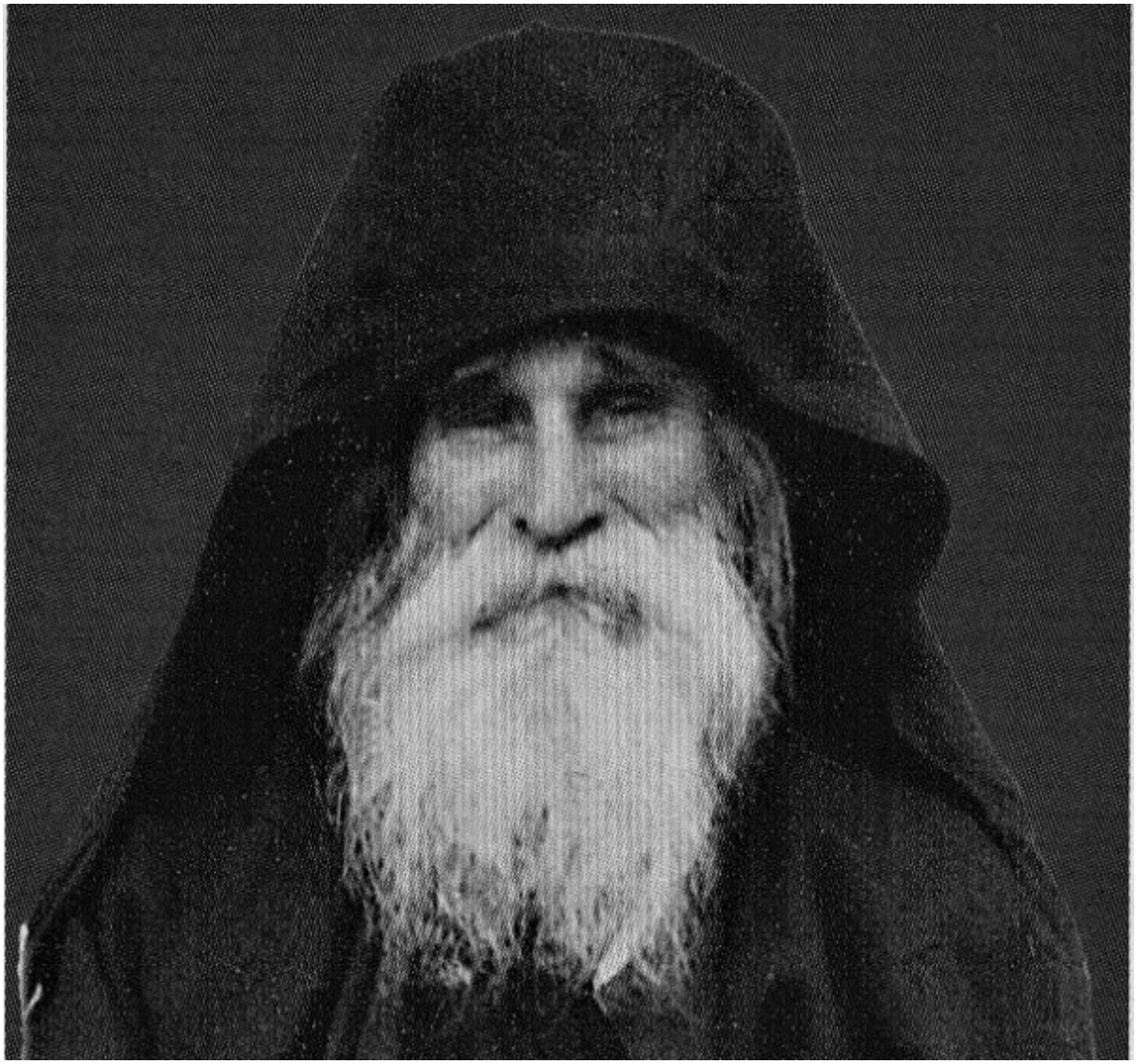
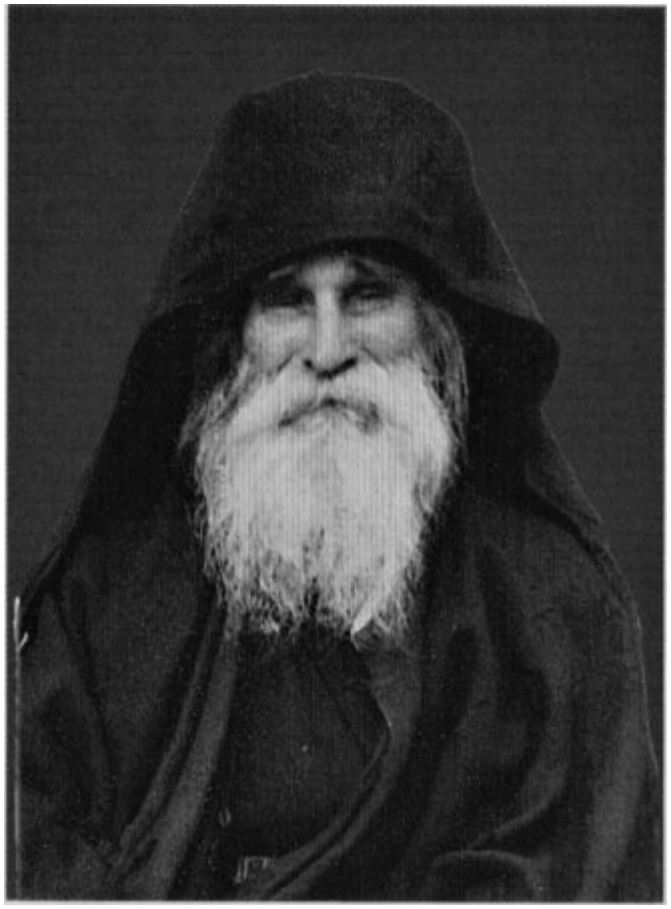
1 Δεκεμβρίου 2020

Μοναχός Ισαάκ, Μία αόρατος δύναμη τον άρπαξε εν μέσω χιονοθύελλας και τον πήγε στην Μονή του!

/ Θαυμαστές διηγήσεις

Μοναχός Ισαάκ Διονυσιάτης (1850-1932)

(Διασκευή επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ο Μοναχός Ισαάκ Διονυσιάτης έζησε οσιακά περισσότερα από 60 χρόνια στην Ιερά Μονή Διονυσίου Αγίου Όρους.

Σύμφωνα με τον Μοναχό Λάζαρο Διονυσιάτη ο οποίος τον γνώρισε και έζησε κάποια χρόνια μαζί του, είδε και βίωσε θαυμαστά και εξαίσια πράγματα πλάι του τα οποία προκαλούν κατάπληξη και θα μπορούσαν να φανούν εντελώς απίθανα στους σημερινούς ολιγόπιστους και μικρόψυχους ανθρώπους.

Ένα από τα πολλά που έζησε και είδε είναι το εξής:
Ο Μοναχός Ισαάκ όταν ήταν 19 χρονών υπηρετούσε ως μάγειρος στο Κονάκι της Ιεράς Μονής Διονυσίου στις Καρυές, του Αγίου Όρους. Τότε αντιπρόσωπος της Μονής στην Ιερά Κοινότητα ήταν ο “περίφημος” Γέροντας Γελάσιος, από την Λακωνία ο οποίος διετέλεσε τέσσερις φορές Πρωτεπιστάτης!

Κάποτε, λοιπόν, ο Γέροντας Γελάσιος και εν μέσω χειμώνος κατά μήνα Φεβρουάριο, επειδή υπήρχε μία κατεπείγουσα ανάγκη να συνεννοηθεί με την Ιερά Μονή, αναγκάστηκε να στείλει τον Μοναχό Ισαάκ σ’ αυτήν, αποστέλλοντας μαζί του την αλληλογραφία για να πάρει τις ανάλογες οδηγίες για τον χειρισμό του

θέματος αυτού.

Τότε δεν υπήρχαν τηλέφωνα, ούτε η συχνή επικοινωνία με τα καραβάκια. Για τον λόγο αυτό ο νεαρός μοναχός θα έπρεπε να πάει με τα πόδια από το κέντρο της χερσονήσου, δηλαδή από το βουνό. Εν τω μεταξύ, ο καιρός ήταν νεφελώδης και σκοτεινός, πράγμα που προμηνούσε κακοκαιρία και θεομηνία.

Έτσι, αφού ο Μοναχός Ισαάκ χωρίς κανέναν γογγυσμό και δισταγμό είπε, "νάναι ευλογημένο", και έβαλε μετάνοια στον Γέροντα, πήρε την ειδική γραμματοθήκη και αστραπιαία σαν μικρό ζαρκάδι, τρέχοντας και περπατώντας σε ένα τέταρτο της ώρας έφτασε στο σημείο "Σταυρός" της κορυφής του βουνού. Ο νεαρός Μοναχός ήταν συνηθισμένος στην πεζοπορία γιατί πιο μικρός ήταν βοσκός. Από τον "Σταυρό" πήρε την ειδική κατεύθυνση διαμέσου της οροσειράς για το Μοναστήρι.

Από το Κονάκι στις Καρυές αναχώρησε την εβδόμη απογευματινή [γύρω στην μία το μεσημέρι] σύμφωνα με την βυζαντινή ώρα. Κοντά στις εννέα βρισκόταν στα όρια της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας στο λεγόμενο "Μπουσδούμι", όπου βρίσκεται η πηγή με το κρύο νερό. Μέχρι εκεί, παρόλο που είχε αρχίσει να χιονίζει, μπορούσε, όμως, να βλέπει και να διακρίνει τον δρόμο. Στη συνέχεια, όμως, το χιόνι άρχισε να πέφτει πολύ πιο πυκνό και όλα τα σημεία του δρόμου είχαν σκεπαστεί, ενώ ο καιρός ολοένα και χειροτέρευε.

Ο Μοναχός Ισαάκ με την γλυκιά επίκληση του Ιησού, λέγοντας δηλαδή το "Κύριε Ιησού Χριστού ελέησόν με", προχώρησε αρκετό διάστημα, αλλά μετά από λίγο αναγκάστηκε να σταματήσει, λόγω της σφοδρότητας της θύελλας που τον κτυπούσε, αλλά και από τον καταιγισμό των χιονοπτώσεων. Οπότε, πλέον δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτε!

Απελπισμένος από την όλη κατάσταση, στην οποία είχε περιέλθει, αφού δεν μπορούσε πια να προχωρήσει περισσότερο με τις δικές του δυνάμεις, ύψωσε τα χέρια και το βλέμμα του στον ουρανό και με θερμή πίστη και χωρίς κανέναν δισταγμό ότι θα εισακουστεί, φώναξε με όλη του την καρδιά στον προστάτη της Μονής του:
– Άγιε Τίμιε Πρόδρομε, βοήθησέ με να φτάσω στο Μοναστήρι.

Ο ευλογημένος αυτός μοναχός είχε μεγάλη ευλάβεια στον Τίμιο Πρόδομο.
Και ω του εξαισίου θαύματος και τερατουργήματος, μέγιστε του Κυρίου Πρόδρομε!

Αμέσως μία αόρατος δύναμη τον άρπαξε και την ίδια στιγμή βρέθηκε στο Προσκυνητάριο που βρίσκεται στον δρόμο προς τον Αρσανά, έξω από την Μονή! Ακριβώς την ώρα που οι πατέρες σηκώθηκαν από την τράπεζα. Δηλαδή περίπου

στις 10.30.

Τότε, λοιπόν, ο νεαρός Μοναχός Ισαάκ έμπαινε στο Μοναστήρι, ενώ όλοι τον έβλεπαν έκπληκτοι, θαυμάζοντες και απορούντες! Και, μάλιστα, τον ρωτούσαν να τους πει, πώς τα κατάφερε με τέτοιο καιρό και ήλθε από το βουνό για να φέρει την αλληλογραφία του αντιπροσώπου της Μονής. Ο Μοναχός Ισαάκ δεν απαντούσε στις ερωτήσεις των Πατέρων και σιωπούσε.

Όλα αυτά, τα αφηγήθηκε μετά από αρκετή ώρα ο Ηγούμενος στον οποίο ο νεαρός Μοναχός, φανέρωσε την φοβερή θαυματουργία την οποία έζησε!

Αντίστοιχα θαυματουργήματα περιγράφονται τόσο στον τόμο του “Ευεργετινού” όσο και από τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη στην “Ακολουθία των Αγιορειτών Πατέρων”!

Από το βιβλίο του Μοναχού Λαζάρου Διονυσιάτου, “Διονυσιάτικαι διηγήσεις”, Άγιον Όρος.